

Elisabeth se připravila na další hejno netopýrů. Nathaniel se však jen vrhl do svého oblíbeného křesla a podezřívavě si Silase a Mercy prohlížel.

„Vy dva jste teď spiklenci? Sprádáte snad proti mně nějaké plány? Jak dlouho už to trvá?“

Mercy pokrčila rameny. „Silas mi slíbil, že mě nezavraždí a nezakope vzadu na zahradě. Dal mi své slovo gentlemana.“

„To je podivně konkrétní,“ poznamenal Nathaniel. „Elisabeth, připomeň mi, abych nikdy nevykopával petúnie.“ Když zachytil její pohled, neslyšně vyslovil: „Higgins.“

„Co budeme dělat dál?“ zeptala se spěšně Elisabeth, než se Mercy mohla začít vyptávat. „Totiž ohledně ochranného štítu.“

Nathaniel vyslal k Silasovi usouzený pohled, kterému Elisabeth nerozuměla. Silas si povzdechl a otočil se k ní.

„Zdá se velmi pravděpodobné, slečno, že dům bude možné uklidnit jen uspořádáním formálních námluv.“

ŠEST

Za starých časů dodržovaly čarodějnické rodiny „své vlastní tradice týkající se námluv,“ vysvětlil Nathaniel později. „Znám je jen z vyprávění. Nikdo už je celá staletí nepraktikoval, zvláště ne po reformách.“

„Ale reformy měly zastavit souboje čarodějů a zabránit lidským obětem a podobným věcem,“ namítla Elisabeth, zamračila se a začala z polic vytahovat grimoáry.

„Přesně tak,“ odpověděl Nathaniel. „Podle mých předků neexistovalo nic romantičtějšího než souboj na život a na smrt.“

Stále ještě seděl v křesle, i když ne nutně z vlastní vůle. Jakmile se pokusil vstát, hned zase pomalu